

HET SUIKERHUIS

SUSAN WIGGS
HET
SUIKER
HUIS

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

© 2016 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *The Family Tree*
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock / Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1650 4
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ter herinnering aan mijn vader, Nick Klist.
Met diepe dankbaarheid voor zijn liefde, moed, humor en wijsheid.
Hij leeft voort in de harten van hen die van hem hielden.

Hoofdstuk 1

Nu

‘Het is werkelijk niet te geloven dat we ruziemaken over een waterbuffel.’ Annie Rush stak haar hand uit naar de kraag van haar mans overhemd en sloeg hem netjes om.

‘Laten we er dan over ophouden,’ zei hij. ‘Het staat al vast.’ Hij ging zitten en schoof eerst zijn ene voet en daarna de andere in zijn cowboylaarzen – de belachelijk dure exemplaren die ze hem afgelopen kerst had gegeven. Toch had ze nooit spijt gehad van de aankoop, want ze stonden hem geweldig.

‘Er staat nog helemaal niets vast. We kunnen het nog elk moment afblazen. Voor deze uitzending zitten we al bijna tegen de uiterste limiet van het budget aan. En wat moeten we met een waterbuffel? Dan zitten we opgescheept met ruim zevenhonderd kilo halsstarrigheid.’

‘Toe nou, schat.’ Martin stond op. Zijn blauwe ogen glinsterden als de zon op het water in een zwembad. ‘Het zal een onvergetelijke ervaring zijn om een levend dier in de uitzending te laten opdraven. De kijkers zullen ervan smullen.’

Ze liet haar adem hoorbaar ontsnappen. In een huwelijk werd over de onbenulligste dingen geruzied. Wie de dop niet op de tandpastatube had gedraaid. Welke weg sneller was, over de Ventura Freeway of via de Golden State. Het aantal lettergrepen in broccoli. De optimale thermostaatinstelling. Waarom hij zijn baardharen niet uit de wastafel had gespoeld.

En nu dit. De waterbuffel.

‘Waar in mijn taakomschrijving staat dat ik moet steggelen over een waterbuffel?’ vroeg ze.

‘De buffel maakt integraal deel uit van de uitzending.’ Hij pakte zijn sleutels en tas en ging naar beneden. Zijn laarzen klostten op het hardhout.

‘Het is een belachelijke verspilling van het productiebudget,’ kon ze niet nalaten te zeggen toen ze achter hem aan liep. ‘Dit is een kookprogramma, geen natuurdocumentaire.’

‘Het gaat om het hoofdingrediënt,’ wierp hij tegen. ‘En als het ingrediënt van de week mozzarella is, dan kunnen we niet zonder een buffel.’

Annie klemde haar kiezen op elkaar om te voorkomen dat de ruzie weer zou opblazen. Ze hield zichzelf voor dat hun huwelijk belangrijker was dan kibbelen over een buffel. Zelfs met zijn bijna achthonderd kilo was dat dier niet belangrijk genoeg om elkaar in de haren te vliegen. Het ging om de grotere dingen – zoals hoe hij in een handomdraai knoflook en bieslook fijnhakte als hij voor haar kookte. Zijn inzet voor het programma dat ze samen hadden vormgegeven. De geweldige seks die ze de vorige avond onder de douche hadden gehad.

‘Het wordt echt een doorslaand succes,’ zei hij. ‘Vertrouw me nu maar.’ Hij sloeg zijn arm om haar middel en dwong een vlinderkusje af.

Annie bracht haar hand omhoog en liet hem over zijn gladgeschoren wang gaan. Ze zat absoluut niet te wachten op een conflict met Martin. Hij zag gewoon niet in hoe absurd zijn idee was. Hij was er altijd heilig van overtuigd dat het programma zo populair was dankzij alle dwaze ideeën. Zij geloofde juist dat het succes van hun programma te danken was aan zijn authenticiteit. Daaraan, en aan een getalenteerde chef-kok die met zijn aantrekkelijke voorkomen en charisma het publiek iedere week een uur lang aan de buis gekluisterd hield.

‘Ik vertrouw je,’ fluisterde ze toen ze op haar tenen ging staan voor nog een kus. Hij was per slot van rekening de ster van het programma. De uitvoerend producent stelde blind vertrouwen in hem, en Martin was gewend zijn zin te krijgen. De details liet hij over aan Annie – zijn vrouw, zijn partner, zijn producer. Het was haar taak om dingen voor elkaar te krijgen.

Met de woordenwisseling nog steeds in haar achterhoofd keek ze, steunend met haar handen op de vensterbank, door het raam de tuin van hun herenhuis in. Ze had vandaag een overvolle agenda, te beginnen met

het interview voor het tijdschrift People – voor een artikel over al het werk achter de schermen bij hun programma.

Een glazenwasser maakte aanstalten om een steiger op te klimmen en aan het werk te gaan. Martin passeerde hem op weg naar de garage en hij hield even in om iets tegen de man te zeggen, die grijnzend knikte. Martin, altijd weer even innemend.

Even later schoot zijn zilverkleurige BMW Roadster de parkeergarage uit. Ze had geen idee waarom hij zo'n haast had. De maandagse repetitie was pas over een paar uur.

Met een zucht draaide ze zich van het raam af en probeerde de emotionele impact van de ruzie van zich af te zetten. Haar oma zei altijd dat een ruzie nooit ging over het onderwerp waarover werd geruzied. Het ging niet om de waterbuffel. Aan alle woordenwisselingen lag macht ten grondslag. Wie de macht had. Wie de macht wilde. Wie zou toegeven. Wie zou winnen.

Dat was hier wel duidelijk. Annie had toegegeven, Martin had gewonnen. Zo ging het altijd. Omdat ze het liet gebeuren? Of omdat ze een teamspeler was? Ja, ze vormden samen een team. Een succesvol team met hun eigen kookprogramma op een nog vrij nieuwe zender. De compromissen die ze sloot waren goed voor hen beiden. Goed voor hun huwelijk.

Haar oma had Annie nog een andere wijze les op het hart gedrukt: vergeet nooit lief te hebben. In tijden dat het slecht gaat en je je begint af te vragen waarom je ooit met elkaar bent getrouwd, vergeet dan toch niet lief te hebben.

Gelukkig was dit voor Annie geen grote opgave. Martin was een lot uit de loterij. Hij was wat je noemt een knappe man, naar wie vrouwen starden en zich omdraiden. Zijn innemende charme beperkte zich niet alleen tot de uitzending. Hij wist hoe hij haar kon laten lachen. Als ze weer samen een goed idee hadden bedacht, nam hij haar stevast in zijn armen en danste met haar door de keuken. En elke keer dat hij begon over het gezin dat ze in de toekomst zouden hebben, de baby's, liep ze over van verlangen. Hij was haar man, haar partner en een onvervangbaar element in haar levenswerk. Oké, dacht ze. Goed dan. Hij zijn zin.

Annie keek hoe laat het was en opende haar zakelijke mails – al haar mails waren zakelijk – en ontdekte dat de schaarlift die ze hadden gehuurd voor het aanbrengen van nieuwe decorverlichting in de studio met mechanische problemen te kampen had.

Heel fijn. Weer iets om over in te zitten.

De telefoon ging en het scherm lichtte op met een foto van een katje. ‘Melissa,’ zei Annie nadat ze haar telefoon op de luidspreker had gezet. ‘Is er iets?’

‘Nee hoor, ik bel je zomaar even,’ zei Melissa. Ze leek vaak zomaar even te bellen, vooral de laatste tijd. ‘Heb je die mail over de koe gezien?’

‘Buffel,’ corrigeerde Annie haar. ‘En ja, die heb ik gezien. Net als dat bericht over die defecte lift. En CJ van People kan elk moment op de stoep staan. Ik denk dat ik er dus pas laat ben. En dan bedoel ik echt laat. Zeg tegen de anderen dat ze tot na de lunch op hun plek blijven.’ Ze pauzeerde en beet op haar lip. ‘Sorry. Ik ben vanmorgen een beetje nukkig. Ik ben nog niet aan een ontbijt toegekomen.’

‘Ga snel wat eten dan. Oké, schoonheid,’ zei Melissa opgewekt. ‘Ik moet ervandoor.’

Annie richtte zich weer op haar computer om nogmaals het tijdstip van de afspraak met de journaliste te checken. CJ Morris werkte aan een achtergrondverhaal over het programma – niet alleen over de sterren, Martin Harlow en Melissa Judd, maar over de volledige productie; van de allereerste uitzending op een kleine regionale zender tot het kijkcijferkanon dat het programma nu was. CJ had Martin en Melissa al geïnterviewd. Vanmorgen zou ze hier komen voor een gesprek met Annie, de bedenker van het programma. Het was een ongebruikelijke aanpak voor een tijdschriftartikel; de doorsnee lezers waren alleen maar geïnteresseerd in roddels en foto’s van de sterren. Annie hoopte dat ze alles uit de haar geboden kans zou kunnen halen.

In afwachting van de komst van de journaliste deed ze wat een producer altijd deed: ze benutte elke vrije minuut om dingen te regelen. Ze nam de huurovereenkomst van de lift door, op zoek naar een telefoonnummer. Martin en zij hadden over dat gevaarte ook al woorden gehad.

De lift met de beste veiligheidsgarantie was veel duurder geweest dan dit hydraulische geval. Martin had erop gestaan dat ze voor de goedkopere zouden gaan – ondanks Annies bezwaren. Zoals altijd had ze uiteindelijk toegegeven en had hij gewonnen. Aangezien ze met de waterbuffel het budget al ver hadden overschreden, moest ze op iets anders zien te besparen. Nu vertoonde de hydraulische lift mankementen en was het aan haar om de ellende op te lossen.

Genoeg gezeurd, zei ze tegen zichzelf. Ze bedacht ineens dat ze nog steeds geen ontbijt had gehad en trok de koelkast open. Bulgaarse yoghurt met granola en ahornsiroop? Nee, haar lege maag kwam al in opstand bij de gedachte aan yoghurt. Ook de miniradijsjes die er zo aantrekkelijk hadden uitgezien op de boerenmarkt waren al lang over hun houdbaarheidsdatum heen. Zelfs een sneetje toast kon haar niet bekoren. Oké, dan maar geen ontbijt. Eén ding tegelijk.

Ze liep naar de badkamer en haalde een kam door haar lange, donkere haar dat ze gisteren met een stijltang in het gareel had gedwongen. Daarna keek ze of haar lippenstift en haar gelakte nagels er nog mee door konden. Allebei kersenrood en perfect op elkaar afgestemd. De zwarte kokerrok, open plateauschoenen en wijdvallende top waren modieus maar niet té, een goede keuze gezien de heersende hittegolf. Ze wilde er voor het interview verzorgd uitzien, ook al zou er vandaag geen fotograaf bij zijn.

De zoemer ging, en ze haastte zich naar de intercom. Shit, de journaliste was te vroeg.

‘Een bezorging voor Annie Rush,’ zei de stem aan het andere eind.

‘Een bezorging? O... dat ben ik. Kom maar naar boven.’ Ze drukte de deur voor de bezorgster open.

Een enorm boeket van weelderige tropische bloemen werd de trap op gedragen. ‘Pas alsjeblieft op dat je niet struikelt,’ zei Annie toen ze de deur openhield. Leg het daar maar neer, op het aanrecht.’

Dromerlelies en witte tuberozen gaven hun kruidige geur af in de kamer. Gipskruid gaf het arrangement een kantachtig effect. De bezorgster zette de vaas neer en streek een losgeraakte pluk zwart haar van haar

voorhoofd. ‘Geniet ervan, mevrouw,’ zei ze. Ze was jong, met tattoos en piercings op merkwaaardige plekken. De donkere kringen onder haar ogen wezen op een doorwaakte nacht, en een bijna weggetrokken geelachtige plek bedekte haar jukbeen. Annie had altijd oog voor dat soort dingen.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze.

‘Hm, ja hoor.’ Het meisje knikte naar het boeket. ‘Ik heb het idee dat iemand heel erg blij is met u.’

Annie gaf haar een gekoeld flesje water en een briefje van twintig dollar. ‘Doe voorzichtig,’ zei ze.

‘Dat zal ik doen.’ Het meisje liep de deur uit en rende bijna de trap af.

Annie haalde het envelopje van de bloemist uit de bloemenzee – het boeket kwam bij Rosita’s bloemenservice vandaan. Op het kaartje stond een korte boodschap: HET SPIJT ME. SCHAT, WE HEBBEN HET ER NOG OVER.

Ach, die Martin toch. Dit was echt weer iets voor hem – overdadig, buitensporig... onweerstaanbaar. Hij had de bestelling waarschijnlijk vanuit de auto doorgebeld. Ze voelde een golf van liefde, en haar boosheid zakte weg. De boodschap was precies wat ze nodig had. En daarna voelde ze een naar steekje van schuldgevoel. Soms was ze bang dat ze niet genoeg in hem geloofde, niet voldoende vertrouwd op zijn beslissingen. Hij kon best eens gelijk hebben over die waterbuffel. Het zou wel eens een van hun best bekeken uitzendingen kunnen worden.

De zoemer van het beveiligde hek ging opnieuw af en kondigde CJ’s aankomst aan.

Annie deed de deur open en liep tegen een muur van verstikkende hitte op. ‘Kom snel binnen voor je smelt,’ zei ze.

‘Dank je. Deze hitte is niet uit te houden. Ik hoorde op de radio dat het vandaag opnieuw rond de achtendertig graden wordt. En dat al zo vroeg in het jaar.’

Annie stapte opzij en liet haar het herenhuis binnen. Ze had ervoor gezorgd dat het huis aan kant was, maar ze was toch blij met de verse bloemen van Martin, waardoor het nog net iets gezelliger oogde. ‘Ga zit-

ten. Kan ik je iets te drinken aanbieden? Ik heb een kan ijsthee in de koelkast staan.'

'O, dat klinkt goed. Cafeïnevrij? Ik drink niets meer waar cafeïne in zit. En het liefst ook niets met tannine. Is het zonder tannine?'

'Sorry, nee.' Al zou ze hier haar hele leven wonen, Annie zou nooit kunnen wennen aan al die belachelijke dieetgrillen van de inwoners van Zuid-Californië.

'Misschien dan alleen wat water. Als je mineraalwater hebt. Ik ben wat vroeg,' zei CJ verontschuldigend. 'Het verkeer is zo onvoorspelbaar, ik heb er ruim de tijd voor genomen.'

'Geen probleem,' verzekerde Annie haar. 'Mijn oma zei altijd dat je beter te vroeg dan te laat kunt zijn.' Ze liep naar de koelkast terwijl de journaliste haar spullen uitstalde en op de bank plaatsnam.

Annie kon in ieder geval goede sier maken met het water. Een sponsor had proefexemplaren van hun mineraalwater van maar liefst veertien dollar per fles gestuurd, gewonnen uit een vierhonderdvijftig meter onder de grond gelegen bron in de Andes, en het water gebotteld voordat er zuurstof bij kon komen.

'Wat een prachtige keuken,' complimenteerde CJ haar toen ze rondkeek.

'Dank je. Hier komen alle heerlijke dingen vandaan,' zei Annie terwijl ze CJ het gekoelde flesje overhandigde.

'Ik zie het helemaal voor me. Dus jouw grootmoeder,' zei CJ, met haar ogen op een oud kookboek op de salontafel gericht. 'De grootmoeder die dit boek heeft geschreven, als ik het goed heb?' Ze zette haar telefoon op opname en plaatste hem op de lage tafel. 'Vertel eens iets over haar.'

Annie vertelde altijd graag over haar oma. Ze miste haar nog elke dag, maar door de dierbare herinneringen bleef ze in Annies hart leven. 'Mijn oma heeft dit boek in de jaren zestig van de vorige eeuw uitgegeven. Haar naam was Anastasia Carnaby Rush. Mijn opa noemde haar altijd *Sugar*, uit liefde voor de door de familie geproduceerde ahornsiroop, *Sugar Rush*.'

'Geweldig,' CJ bladerde door het boek.

‘Het was jarenlang een bestseller in Vermont en New England. Het is nu niet meer verkrijgbaar, maar ik kan je een digitale kopie sturen.’

‘Heel graag. Was ze als chef-kok opgeleid?’

‘Ze heeft zichzelf alles aangeleerd,’ zei Annie. ‘Ze heeft Engels gestudeerd, maar koken was haar grootste passie.’ Zelfs nu, jaren nadat haar oma was gestorven, zag Annie haar nog zo voor zich in de zonnige keukens van de boerderij. Daar bereidde ze helemaal in haar element elke dag van het jaar een maaltijd voor het gezin. ‘Mijn oma had een bijzondere opvatting over eten,’ ging Annie verder. ‘Ze zei altijd dat elk recept een hoofdingrediënt heeft. Dat is het ingrediënt dat het gerecht definieert.’

‘Ik begrijp het. Dus daarom ligt de focus bij elke uitzending van het programma op één bepaald ingrediënt. Was het moeilijk om dit idee bij de zender aan de man te brengen?’

Annie schoot in de lach. ‘Het aan de man brengen was niet zo moeilijk, zeker niet met Martin Harlow erbij.’ Ze liet haar een ander kookboek zien – Martins laatste. Op de omslag prijkte een foto, waarop hij er zelf nog appetijtelijker uitzag dan de krokante vlaai met een zachte braamvulling die hij aan het maken was.

‘Precies. Hij is de perfecte combinatie van een wildwestcowboy en een cordon bleu-chef-kok.’ CJ glunderde helemaal, ze stak haar bewondering niet onder stoelen of banken. Ze nam de bladen door die op de salontafel lagen. US Weekly. TV Guide. Variety. De laatste zes maanden hadden ze allemaal een artikel geplaatst over het kookprogramma. ‘Zijn dit de meest recente artikelen?’

‘Ja. Pik er gerust uit wat je kunt gebruiken.’ Annies andere dierbaarste boek lag er vlak naast – een exemplaar van Lord of the Flies, een editie met een luxe stofomslag in een stevig foedraal, een van de drie exemplaren die ze bezat. Ze hoopte dat de journaliste daar niet naar zou vragen.

De aandacht van CJ ging naar andere dingen – naar een dubbele pagina in Entertainment Weekly, met daarop een foto van Martin die aan het koken was. Hij droeg zijn kenmerkende afgedragen spijkerbroek en halterschort over een strak wit T-shirt, waarin zijn gebruinde en gespierde

lichaam goed uitkwam. Zijn medepresentatrice, Melissa, stond vlak naast hem, en ze vormde met haar elegante uitstraling een perfecte tegenhanger van zijn jongensachtige enthousiasme. In het onderschrijf stond: Hebben we de nieuwe Jamie Olivier gevonden?

Eten als entertainment. Een dergelijke benadering had Annie voor Het hoofdingrediënt niet voor ogen gestaan. Maar wie was zij om een aanpak die zulke hoge kijkcijfers opleverde in twijfel te trekken? ‘Hij heeft absoluut een succesvolle bijdrage aan het programma geleverd,’ merkte CJ op. ‘Maar vandaag gaat het over jou. De schijnwerpers zijn nu op jou gericht.’

Annie vertelde in het kort iets over haar verleden – over haar opleiding aan de film- en televisieacademie, met als specialisatie koken, waarvoor ze een speciaal programma op de New York Tisch School of the Arts had gevolgd. Ze hield voor zich wat ze er allemaal voor over had moeten hebben om van de Oostkust naar L.A. te verhuizen. Dat was een deel van Annies eigen verhaal, niet van het kookprogramma.

‘Wanneer ben je naar de Westkust gekomen?’

‘Het lijkt al heel lang geleden. Ik ben hier nu ongeveer tien jaar.’

‘Dus gelijk na je studie?’

‘Dat klopt. Ik had niet verwacht dat ik in L.A. terecht zou komen voordat de inkt op mijn bul droog was, maar eigenlijk is het wel zo gegaan,’ zei Annie. ‘Het lijkt wat snel, maar niet voor mij. Op mijn zesde wist ik al dat ik ooit een culinair programma wilde hebben. Mijn vroegste herinneringen gaan terug naar opnames van mijn oma in de keuken voor het kookprogramma Ciao Italia op de regionale zender. Voor mij was mijn oma een soort Mary Ann Esposito, die de hele wereld leerde koken. Ik vond het fantastisch hoe ze over eten sprak, wat ze er allemaal mee deed en hoe ze zichzelf daarin volledig kon uiten. En ook wat ze erover vertelde en schreef omdat ze het met anderen wilde delen. Daarna hield ik kookdemonstraties voor mijn oma, en later voor iedereen die mijn kookpresentaties leuk genoeg vond om te blijven zitten. Ik heb ooit zelfs een filmpje gemaakt terwijl ik een kookprogramma presenteer. Ik heb die oude vhs-banden digitaal laten overzetten zodat die

herinneringen bewaard blijven. Martin en ik willen er binnenkort eens voor gaan zitten en die banden bekijken.’

‘Wat een mooi verhaal. Je hebt je passie vroeg ontdekt.’

Haar passie was ontstaan in haar oma’s keuken toen Annie nog te jong was om te kunnen lezen of schrijven. Maar ze was nooit te jong geweest om te dromen. ‘Ik ging ervan uit dat iedereen een grote passie voor eten had. Dat denk ik nog steeds, en ik verbaas me nog altijd als ik merk dat het niet zo is.’

‘Dus je hield je al met eten bezig voordat je Martin leerde kennen.’

Weer Martin. In de ogen van de mensen om haar heen was hij het meest interessante aan haar. Hoe had ze dat laten gebeuren? En waarom? ‘Eigenlijk,’ zei ze, ‘is alles begonnen met een korte documentaire die ik over Martin heb gemaakt, lang geleden toen hij een eetkraampje in Manhattan had.’

‘Die eerste korte opname ging heel het internet over, nietwaar? En nu werk je nog altijd achter de schermen. Zou je ooit voor de camera willen staan?’

Annie hield haar gezicht in de plooi. Natuurlijk wilde ze dat, elke dag weer. Dat was altijd haar grote droom geweest, maar in het televisiewereldje hadden ze daar andere ideeën over. ‘Ik word te veel opgeslokt door het productiewerk om daarover na te denken,’ zei ze.

‘Heb je er nooit over gedacht om zelf de medepresentatrice te worden? Ik moet daar ineens aan denken door wat je eerder zei over die kookdemonstraties...’

Annie wist waar CJ op uit was. Journalisten hadden er een handje van om ongemerkt je privéleven binnen te dringen en informatie los te peuteren. Jammer voor haar, maar CJ zou haar geen enkele negatieve uitspraak kunnen ontlokken. ‘Leon Mackey, de uitvoerend producent en eigenaar van het programma, wilde een medepresentatrice om te voorkomen dat Martin een pratende pop zou worden. Martin en ik hebben eerlijk gezegd samen een paar proefopnames gemaakt,’ zei ze. ‘Nog voordat we getrouwd waren. We wilden zowel voor als achter de camera een team zijn. Het leek een romantisch en uniek idee, waar-

mee we ons van andere programma's zouden kunnen onderscheiden.'

'Precies,' zei CJ. 'Maar het heeft uiteindelijk niet tot iets geleid?'

Annie's hoop was vervlogen toen zij en Martin die eerste proefopnames hadden gemaakt. Ze had gedacht dat de keuze misschien wel op haar zou vallen, maar dat was niet gebeurd. Het programma, zo luidde het argument, had iemand nodig die beter zou passen. Iemand met meer stijl. Wat ze niet zeiden, was dat het eigenlijk aan Annie's etnische achtergrond had gelegen. Met haar olijfkleurige huid en zwarte kroeshaar week ze te veel af van het doorsnee Amerikaanse meisje dat de uitvoerend producent voor ogen had. 'Julie vormen niet de juiste combinatie voor dit programma,' had Leon gezegd. 'Jij lijkt te veel op het jongere zusje van Jasmine Lockwood. Dat zou de kijkers in verwarring kunnen brengen.'

Jasmine Lockwood presenteerde op dezelfde zender een ongelooflijk populair programma over simpele, traditionele gerechten. Annie zag de gelijkenis niet, maar ze capituleerde en liet het belang van het programma zwaarder wegen dan haar eigen ego.

'Hoe dan ook,' zei ze met een brede glimlach, 'afgaand op de kijkcijfers hebben we de juiste combinatie voor het programma gevonden.'

CJ nam een slokje water en hield het stijlvolle glazen flesje omhoog om het goedkeurend te bekijken. 'Wanneer kwam Melissa Judd in beeld?'

Annie bleef even stil. Ze kon beter niet zeggen dat ze Martin tijdens de yogales had ontmoet, ook al was het wel zo gegaan. In die tijd had Melissa een schnabbel als presentatrice van een nachtelijk teleshopprogramma gehad. Haar uiterlijk had haar altijd in de weg gestaan, beweerde ze tijdens het sollicitatiegesprek met een uitgestreken gezicht. Omdat mensen niet verder konden kijken dan haar mooie snoetje, zagen ze niet dat ze ook talent had.

'Zij en Martin hadden die ongrijpbare chemie die je onmogelijk kunt voorwenden,' vertelde Annie tegen de journaliste, 'dus wisten we dat we haar moesten hebben.' Annie zweeg over al het voorbereidende werk dat nodig was geweest om de nieuwe medepresentatrice klaar te stomen voor de rol. Alles wat er uit Melissa's mond kwam, klonk schel en

schreeuwerig, ze zette een stem op die haar als verkoopster in het nachtelijke shopprogramma was aangeleerd. Annie had de taak toebedeeld gekregen om Melissa's verborgen talenten naar boven te halen. Ze had er lang en hard aan moeten werken om van haar het enthousiaste, perfecte Amerikaanse meisje te maken. Ze moest wel toegeven dat Melissa alles snel had opgepakt. Daardoor waren zij en Martin op de buis tot een dynamisch duo uitgegroeid.

'Nou, je hebt absoluut een ijzersterke combinatie tot stand gebracht,' stelde CJ vast.

'Hm... dank je.' Soms, als ze zag hoe gemakkelijk de twee presentatoren de draak met elkaar staken – vaker wel dan niet met grappen die ze tot op de komma zelf op papier had uitgeschreven – betrapte Annie zich er nog steeds op dat ze het liefst zelf voor de camera had gestaan, en niet alleen op de achtergrond. Maar de formule werkte. Bovendien had Melissa een waterdicht contract.

Annie wist dat ze het gesprek terug moest brengen naar haar rol in het programma, maar ze bedacht zich opeens weer dat ze nog niet had ontbeten. Ze had trek in verse scones. Met een met zeezout bestrooid korstje en ahornboter.

'Vertel eens wat over de beginperiode,' stelde CJ voor. 'Die eerste uitzending heb ik vannacht nog teruggekeken. Het hoofdingrediënt was ahornsiroop, wat gezien jouw achtergrond eigenlijk wel een perfecte keuze was.'

'Als je met "perfect" een gigantische ramp bedoelt, dan ja,' zei Annie grijnzend. 'Mijn familie houdt zich al generatieslang bezig met de productie van ahornsiroop.' Ze gebaarde naar een schilderij aan de muur, een schilderij dat haar moeder van Rush Mountain in Vermont had gemaakt. 'We hadden het idee dat het de ideale manier was om het kookprogramma te lanceren. De uitzending is ook echt opgenomen in mijn eigen achtertuin – bij het familiebedrijf Sugar Rush in Switchback, Vermont.'

Ze ademde diep in en voelde een golf van misselijkheid. Ze kon niet zeggen of dit ongemak werd veroorzaakt door de herinnering of door

haar lege maag. Het kon zijn dat ze bang was iets naars uit haar verleden op te rakelen. Ze herinnerde zich nog goed het naargeestige gevoel dat ze had gehad toen ze was teruggegaan naar het kleine stadje waar ze was opgegroeid, omringd door al die mensen die haar al jaren kenden.

Gelukkig stond het budget niet toe dat ze langer dan tweeënzeventig uur ter plekke op de set zouden draaien, en elk uur was volgestouwd met activiteiten. Alles wat fout kon gaan was ook fout gegaan. De sneeuw was veel vroeger weggesmolten dan anders. De ongerepte winterse bossen waren veranderd in een bruin moeras met kale bomen die met elkaar waren verbonden door plastic slangen voor het omhoogkomende sap, als medische infusen die van de ene boom naar de andere doorliepen. In het suikerhuis, waar het magische proces zich zou moeten voltrekken, was het voor de cameraploeg te lawaaierig en dampig geweest om te filmen. Haar broer, Kyle, had zo voor de camera staan stuntelen dat een van de regisseurs had gevraagd of hij ‘onnozel’ was. Melissa was al snipverkouden aangekomen, en Martin had de gevreesde woorden ‘Ik heb het je nog zo gezegd’ uitgesproken.

Annie was er op dat moment en op die plek van overtuigd geweest dat haar carrière – het programma waar ze van droomde, naar uitkeek en dat niemand wilde missen – in de kiem zou worden gesmoord en niet meer dan een plekje op de lijst met geflopte televisieprogramma’s zou krijgen. Ze was er helemaal kapot van.

En toen had Martin haar gered. Nadat ze weer terug waren in de Century City Studio had het montageteam overuren gemaakt. Ze hadden beelden versneden en weer aan elkaar geplakt en oud filmmateriaal gebruikt. Er werden nieuwe beelden van op de computer bewerkt materiaal gemaakt met de onmogelijk sexy en gevatte presentator Martin Harlow als middelpunt – en de door haar goed getrainde, overenthousiaste sidekick, Melissa Judd.

Toen het eindresultaat werd uitgezonden, zat Annie in de regiekamer op een verrijdbare bureaustoel, maar ze durfde zich niet te bewegen. Ze hield haar adem in omdat ze een paniekaanval voelde aankomen... tot dat een van de assistenten kwam aanlopen met haar smartphone in haar

hand en haar liet zien wat er op sociale media allemaal over werd geplaatst. De kijkers waren laaiend enthousiast.

De critici lieten zich lovend uit over Martin, die volgens hen op een aanstekelijke manier zijn liefde voor eten wist over te brengen, met name de manier waarop hij leunend tegen de muur van het suikerhuis een stukje appelbeignet in vers gemaakte ahornsiroop doopte. Ze bejubelden Melissa's onderhoudende enthousiasme bij het bereiden van een gerecht, en de verleidelijke manier waarop ze kijkers uitnodigde om dit thuis zelf ook te maken.

De kijkcijfers stemden iedereen tevreden, en de trailer werd op internet met het uur vaker aangeklikt. Het programma werd bekeken. En nog belangrijker, het werd gedeeld. De internetlink verspreidde zich via de ether en ging de hele wereld over. De zender bestelde nog dertien afleveringen boven op de oorspronkelijk vastgelegde acht. Annie had Martin aangekeken terwijl tranen van opluchting over haar gezicht stroomden. 'Het is je gelukt,' zei ze tegen hem. 'Je hebt mijn droom waargemaakt.'

'Aan de uitdrukking op je gezicht te zien,' zei CJ, 'was het een emotioneel moment.'

Annie knipperde even met haar ogen, verbaasd over zichzelf. Werk was werk. Het kwam niet vaak voor dat de tranen haar in de ogen sprongen. 'Ik zag weer even voor me hoe opgelucht ik was dat alles op zijn pootjes was terechtgekomen,' zei ze.

'En is dat gevierd?'

'Zeker wel.' Annie glimlachte toen ze eraan terugdacht. 'Martin heeft het gevierd met een diner bij kaarslicht... en een huwelijksaanzoek.'

'Wauw. O mijn god. Je bent Assepoester.'

Ze waren acht jaar geleden getrouwd. Acht drukke, productieve, succesvolle jaren. Af en toe, als ze hun budget overschreden door peperdure stunts, zoals naar oesters duiken, in het bos truffels zoeken of een Nubische geit melken, betrapte Annie zich erop dat ze zich afvroeg wat er met haar hoofdingrediënt was gebeurd, het oorspronkelijke idee van het kookprogramma.

Het programma was een eigen leven gaan leiden, bedacht ze zich, en

waarschijnlijk was dat goed. Met haar steeds grotere kennis en ervaring en een beetje handig boekhouden wist ze week in, week uit alles weer voor elkaar te krijgen.

‘Jij bent het hoofdingrediënt,’ had Martin tegen haar gezegd. ‘Alles liep op rolletjes dankzij jou. Bij de volgende contractbesprekingen gaan we onderhandelen over een rol voor jou voor de camera. Misschien zelfs wel over een ander programma.’

Ze wilde geen ander programma. Ze wilde Het hoofdingrediënt. Maar ze woonde lang genoeg in L.A. om te weten hoe het spel gespeeld moest worden, en een van de belangrijkste spelregels had te maken met geduld en het bewaken van de uitgaven. Elke keer was het weer een uitdaging om het publiek te blijven boeien en bij de tijd te blijven, en tegelijkertijd het budget niet te overschrijden.

CJ maakte wat losse aantekeningen op haar tablet. Annie probeerde onopvallend op haar horloge te kijken en dacht aan alles wat er die dag nog moest gebeuren, aan alle taken die nog op haar wachtten.

Ze moest plassen. Ze verontschuldigde zich en liep naar het toilet boven.

En daar drong het plotseling tot haar door. Ze was te laat. Niet te laat op het werk – ze had al aangegeven dat ze pas laat in de studio zou zijn – maar te laat in de zin van overtijd.

Happend naar adem stond ze bij het badkamermeubel en drukte haar handpalmen op het koele blad.

Ze ademde heel langzaam uit en bedacht dat ze pas een paar weken geleden waren begonnen het te proberen. Niemand werd zo snel zwanger, of wel? Ze was ervan uitgegaan dat ze nog genoeg tijd zou hebben om aan het idee van een gezin te wennen. Tijd om na te denken over een groter huis, om hun agenda op orde te krijgen. Om minder ruzie met elkaar te maken.

Ze had nog niet eens een ovulatiekalender gebruikt. Had nog geen boek gelezen over wat je kon verwachten. Ze was nog niet bij een arts geweest. Voor dat soort dingen was het nog veel te vroeg.

Maar misschien... Ze pakte het doosje onder de wastafel vandaan –

een overblijfsel uit de tijd dat ze níét zwanger wilde raken. Als ze niet zeker wist dat het niet zo was, zou ze daar de hele dag over blijven piekeren. De gebruiksaanwijzing was doodeenvoudig, en ze deed precies wat er stond. Daarna legde ze de teststrip heel voorzichtig op het badkamermeubel. Haar hand trilde toen ze naar het kleine venstertje bleef kijken. Eén roze lijntje betekende niet zwanger. Twee lijntjes betekende zwanger.

Ze knipperde even met haar ogen om er zeker van te zijn dat ze het goed had gezien. Twee roze lijntjes.

Een moment lang leek alles om haar heen stil te staan, tot stilstand te zijn gekomen door een wonder. Het was alsof de wereld om haar heen niet meer bestond.

Ze hield haar adem in. Ze leunde naar voren en staarde in de spiegel, op haar gezicht zag ze iets wat ze nog nooit eerder had gezien. Dit was een van die momenten die oma een levensbepalend moment zou hebben genoemd. Het leven gleed niet meer zomaar voorbij, onopvallend, ongemerkt. Nee, dit was zo'n moment waardoor alles veranderde. Je onderscheidde het van elk ander moment en gaf het gevoel een vast plekje in je hart, als een gedroogde bloem tussen de twee bladzijden van een geliefd boek. Het moment was ontstaan door iets heel kleins en teers, en toch ging er zo'n kracht van uit dat je het nooit zou vergeten.

Dit was zo'n levensbepalend moment en haar grootmoeder zou dat beamen. Annie voelde een brok in haar keel – en een gevoel van euforie dat zo puur was dat ze vergat te ademen.

Dit is hoe het begint, dacht ze.

De waslijst aan dingen die ze vandaag moest doen bestond niet meer. Op dit moment had ze nog maar één doel voor ogen: het aan Martin vertellen.

Ze waste haar handen en liep naar de slaapkamer, reikte naar de telefoon. Nee, ze wilde hem niet bellen. Hij nam toch nooit op en luisterde bijna nooit zijn voicemail af. Dat kwam nu eigenlijk wel goed uit, want Annie bedacht ineens dat dit nieuws te groot was om het hem via de voicemail of een sms'je te laten weten. Ze moest haar man dit nieuws persoonlijk brengen, een geschenk rechtstreeks uit het hart, een verrassing